

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
1 Пж 3508/20
23.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судија Невена Вукашиновића, председника већа, судије Иванке Спаховић и судије Јелене Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Милан Борђошки, адвокат из Новог Сада, против туженог 3-ПЛАСТ ДОО Нови Сад, улица Приморска бр. 86, кога заступа Страхиња Селаковић, адвокат из Новог Сада, ради иступања и исплате удела 6.792.257,91 динар, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду 6 П 771/2019 од 18.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2020. године донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду 6 П 771/2019 од 18.06.2020. године.

Образложење

Побијаном пресудом Привредног суда у Новом Саду 6 П 771/2019 од 18.06.2020. године, у ставу I изреке је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да му је престало својство члана у друштву 3 Пласт ДОО Нови Сад, иступањем из друштва, да се обавезе тужени да тужиоцу на име тржишне вредности удела код туженог исплати износ од 6.792.257,91 динар, са законском затезном каматом од 29.10.2015. године до исплате, а ставом II је обавезан тужилац да туженом исплати трошкове поступка у износу од 378.961,00 динар.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио тужилац из свих законом предвиђених разлога, па у смислу образложених жалбених навода предлаже да другостепени суд укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поново одлучивање. У жалби је указао да су разлози за оправдани разлог иступања члана из друштва будуће наступање штете, те да је наступање штете по друштво постала неспорна чињеница након исказа законског заступника туженог које тврдње тужиоцу наступање штете и децидно потврдио.

Испитујући правилност побијане пресуде, применом одредби члана 386 Закона о парничном поступку, другостепени суд налази да је жалба тужиоца неоснована.

Предмет тужбеног захтева је иступање тужиоца из туженог друштва са ограниченом одговорношћу уз новчану накнаду у вредности његовог удела.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужено привредно друштво основано је дана 22.05.1995. године, чланови, сувласници истог су тужилац са 33% удела, ББ са 33% удела и ВВ са 33% удела у капиталу друштва.

Тужилац је дана 21.09.2015. године, туженом друштву упутио захтев за иступање из друштва, сагласно члану 188 става 2 тачка 1 Закона о привредним друштвима, у вези са чланом 186 става 1 тачка 2 и члана 189 става 2 тачка 3 истог закона. Као разлог поднетог захтева за иступање, тужилац је навео да је онемогућен у остваривању својих права у друштву, као и чињеницу да му остали чланови друштва, својим радњама узрокују штету, односно да је очигледно да ће таква штета извесно наступити по редовном току ствари, у прилог чега истиче околност која се десила 14.09.2015. године, када је промењен уложак брава на улазним вратима друштва и да је на тај начин тужилац онемогућен да учествује у раду друштва. Тужилац је определио захтев за исплату накнаде свог удела, у износу од 300.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу на дан исплате као накнаду за свој удео 33 % у друштву, захтевајући да се исплати у року од 60 дана од дана подношења захтева. Тужени је дана 29.10.2015. године, на ванредној седници Скупштине, донео одлуку 10/15 којом је одбијен захтев тужиоца да иступи из друштва уз исплату новчане вредности удела у целини са образложењем да не постоји ниједан оправдан разлог у смислу Закона о привредним друштвима. Такође је утврђено да пресудом Основног суда у Новом Саду П 8505/15 од 09.11.2015. године, одбијен тужбени захтев овде тужиоца у односу на туженог ББ и ВВ, да се утврди да су сметали тужиоцу у мирној фактичкој државини, на начин да су дана 14.09.2015. године, променили браве на пословним просторијама туженог друштва. На основу налаза и мишљења вештака, утврђено је да је вредност удела тужиоца у туженом друштву износи 6.792.257,91 динар.

Првостепени суд је полазећи од одредби члана 187, члана 188 и члана 189 Закона о привредним друштвима, закључио да тужбени захтев није основан, обзиром да тужилац није доказао да постоје оправдани разлози за иступање члана у смислу члана 188 Закона о привредним друштвима. Наиме, тужилац није доставио доказе за своје тврдње да му је у току 2015. године било онемогућено да прати пословање туженог друштва, као и да су друга два члана поступала на штету друштва. Тужилац је доставио финансијске извештаје за 2015., 2016., 2017. и 2018. годину, са одлукама о усвајању финансијских извештаја и о покрићу губитака из 2015. и 2016. године, и одлукама о усвајању финансијских извештаја о расподели добити, за 2017. и 2018. годину, наводећи да није учествовао нити је био обавештен о седницама Скупштине, те да није учествовао у доношењу одлука о распоређивању губитака, што потврђује да је штета за друштво била извесна. У погледу разлога које је тужилац истицао као оправдане разлоге за иступање, а који су настали након подношења тужбе, овај суд налази да тужиоцу јесте било ускраћено право на учешће у раду седнице Скупштине, с обзиром да исти није био позван на седницу у смислу члана 204 Закона о привредним друштвима, али првостепени суд је закључио да није у значајној мери онемогућен да остварује своја права у друштву, обзиром да је имао право на побијање одлука Скупштине, у чијем доношењу је био онемогућен да учествује, у смислу члана 217 и 376 Закона о привредним друштвима и то подношењем тужбе суду, ради побијања одлуке и накнаде штете. Тужилац је приступио у просторије туженог друштва, када је позван ради бирања законског заступника туженог друштва, након смрти Марка Вујиновића и након тога се није обраћао новом законском заступнику, нити туженом, ради остваривања било каквих права.

Према одредби члана 187 Закона о привредним друштвима, члан друштва, који нема неизмирене обавезе према друштву по основу неуплаћеног, односно неунетог улога у друштво, може у свако доба, на основу изјаве о иступању достављене друштву да иступи из друштва, без навођења разлога за иступање, ако не захтева накнаду за свој удео. Затим, према члану 188 истог Закона, члан друштва може иступити из друштва из

оправданих разлога, при чему оправдан разлог за иступање из члана друштва постоји, нарочито ако му: 1. један или више осталих чланова или друштва својим радњама или пропуштањем проузрокује штету, или ако је очигледно да ће таква штета, према редовном току ствари наступити, 2. ако је у значајној мери онемогућен да остварује своја права, 3. ако му друштво намеће несразмерне обавезе. Дакле, ради се о два различита начина иступања члана из друштва, за које су предвиђени различити услови, и који за члана који је иступио има различите последице, а које су суштински огледају у могућности тражења исплате за накнаде за удео. Како тужилац није пружио доказе на околност чињеничних навода тужбе, да су га остали оснивачи онемогућавали у вршењу његових права, по основу чланства у друштву, те није ни доказао која су му права ускраћена, нити је доказао које су то радње које наводно друга два оснивача воде пословање на штету друштва, при том је друштво имало исказану нераспоређену добит за 2014. годину, што је вештак потврдио у налазу, а навод да је тужено друштво постојало од 2015. године са губитком поступања друга два члана, суд није могао прихватити, јер тужилац није доказао нити је на те околности предлагао било какве доказе, па је првостепени суд правилном применом одредби члана 228 те члана 231 Закона о привредним друштвима, одбио тужбени захтев тужиоца.

Како је првостепени суд оценио да не постоје оправдани услови за иступање тужиоца, тужиоцу није могло престати својство члана, те је правилно поступио и кад је одбијен захтев тужиоца за исплату вредности удела у туженом друштву, јер како правилно првостепени суд закључује, да би тужиоцу припала накнада за удео, морао је доказати постојање оправданих разлога за иступање, а сагласно одредби члана 188 Закона о привредним друштвима. Стога су неосновани наводи жалбе, ако је суд у току поступка доказао штету као будуће околности, јер у току поступка је и утврђено од стране вештака да је друштво имало нераспоређену добит за 2014., да је пословао у 2015. години са губитком, али са добитком 2016. и 2017. године.

Правилна је одлука о трошковима поступка донета правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, као и члана 149 Закона о парничном поступку.

Имајући у виду наведено, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

ИС/БС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Невен Вукашиновић, с. р.

За тачност отправка